

KURŮR 5

Občasník admirality Gemini 1993/94

Vědecký výzkum ukončen

Vědecká expedice oddílu Perseus v Orlických skončila, ač nesplnila svůj úkol, velmi úspěšně: podařilo se zabránit neznámé vyspělé mimozemské civilizaci v uskutečnění jejího záměru - ovládnutí Země a všech lidí. Bohužel, některé badatele stál tento náročný týden i rozum. Na obrázku dole můžete vidět profesora Bříka s jeho ošetřovatelkou, který byl postižen symptomem naivity, zvaným též "ružové brýličky".

Kontinuální těhotenství

Rozruch ve vědeckých kruzích způsobil svým nově publikovaným objevem známý

Detektivní kancelář Jeny & Jeny

V Praze vznikla nová detektivní kancelář Jeny & Jeny, specializující se zejména na sledování podezřelých osob a potírání nemravnosti. Svou kvalitou a informovaností si okamžitě získala širokou klientelu.

Ze Slovenska

Lexa obviněn z hanobení republiky

Bratislava. Vyšetřovatel Městského úřadu vyšetřování v Bratislavě vznesl včera obvinění proti Lexovi, státnímu tajemníkovi ministerstva privatizace, z trestného činu hanobení republiky a jejího žití. Obvinění bylo vzneseno na základě doporučení Ge-

nerální prokuratury a vycházelo z výroků uveřejněných v deníku Smena, Republika a pronesených na tiskové konferenci na Úřadu vlády SR. V těchto výrocích zpochybnil Lexa morálku prezidenta. Jeho odbornou způsobilost v novosti o jeho věku.

Kurýr č. 5

Ročník 12 1993/1994

Občasník admirality Gemini

Únor 1994

redakční rada:

Frodo

spolupráce:

Dag, Lukáš a Čochtan

foto:

Five

ilustrace:

Tatanka, Čochtan

předběžná uzávěrka příštího čísla:

8. února 1994

cena:

5 Kč

(c) 1994 Gemini

Historie Gemini (*Fletcher*)4

Nové knihy (*Filipino*)5

Z Námořnické knížky (*Petra*)6

Expedice:

Five7

Convaška9

Ideální muž a žena9

Téma: Zadarmo ani kuře nehrabe

Tereza10

Filipino10

Tatanka10

Proč by taky hrabalo (*Matěj*)11

Bez podnětu nic neudělám (*Lot*)12

O lenoších a poklesku lidí? (*Five*)12

Světlo v pralese (*Magi*)13

Tři tečky ze strany 10 (*Filipino*)13

Jako ze života (*Matěj*)13

Knihy o životě a smrti (*Rhea*)14

Nezdá se vám někdy, že (*Matěj*)14

Milá Tatanko (*Matěj*)15

Kolik je na světě (*Jan Vodňanský*)16

Čtete Kurýra je nejlepší

Historie Gemini

Fletcher

Září 1980 - prosinec 1980

Na první admirálitě v září se řeší další existence Calypsa ve středisku. Kačence se nechce dělat napaječe středních oddílů a protože nehoří příliš pro vodní turistiku, navrhuje rozšířit rady oddílů o střední oddíl tábornicky zaměřený. V tom se však neshoduje se zbytkem admirality, a tak Calypso poprvé odchází ze střediska, i když Kačenka zůstává členem Vikingů.

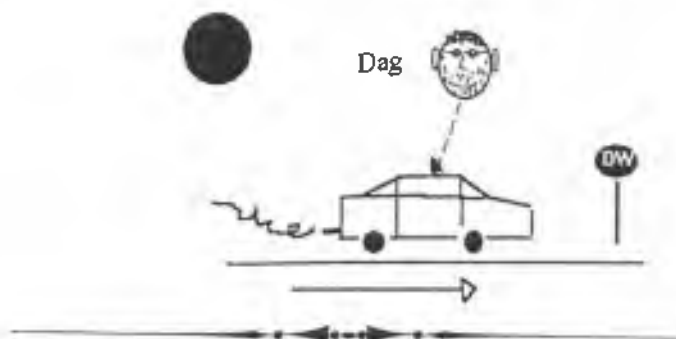
Důležitou událostí svým dopadem na středisko je zářijový odchod Dagův z funkce admirála z důvodu přestěhování se kamsi do tehdejšího západního Německa. Celá příprava byla pečlivě tajena, a tak středisko bylo docela překvapeno. Admirality před volbou nového admirála provedla některé změny v Organizačním řádu GEMINI, a tak na zasedání velké admirality 11. 10. mohl být zvolen nový admirál. Stal se jím Delf, táta dvou nynějších členů Persea.

V listopadu t. r. začínají Argonauti pořádat poslechové pořady s názvem decibelik. Název i forma se ve středisku natolik ujaly, že přežívají dodnes.

Delf, který jako admirál převzal i vedení Vikingů, začal jednat s vedením Tělovýchovné jednoty Slávie Vysoké školy o založení regulérního vodáckého oddílu. Doposud jednota měla pouze výkonnostní oddíly.

Podzim a pak i prosinec patří aktivitě Thesea, který se rozhodl přestavět palubu. Návrh z konkursního řízení graficky vyjádřil Gam, dřevo se nám podařilo zajistit přes otce Runa a ten také pomohl při montáži. Šlo zejména o optické snížení stropu pomocí falešných trámů a prken, které je překrývají. Na okna jsou zabudovány konzoly, dřeva jsou natřena tmavě hnědou barvou. Průčelní stěna je určena k namalování lodí, o což se má postarat Kačenka. V prkně před malbou má být kormidlo. Bohužel posledních dvou nápadů jsme se v klubovně nikdy nedočkali. Kormidelní kolo nebylo nikdy zhotoveno - pouze jakási jeho nepovedená napodobenina a Kačenčina malba zde byla načrtnuta pouze v jednoduchém rysunku a vzhledem ke Kačenčinu kontinuaálnímu těhotenství nebyla nikdy dokončena.

Na výpravě 5. - 7. 12. 1980 končí svoji činnost Tritoni a tím se uzavřela kapitola jednoho ze zakládajících oddílů střediska. Na konci prosince se konají nejen nadílky, ale v této době i vánoční výpravy a na nich je i pravý nefalšovaný sníh.

Nové knihy v knihovně na Korzu

Filipino

Lvem salónů snadno a rychle 1. a 2.

Zdeněk Kučera - Kunštátský

Soubor dvou knih plných citátů a aforismů k tématům jako humor, přátelství, manželství...

Pražské tajemno

Pavel Růt

Průvodce po staré Praze tajemné, pověsti ke starým domům, uličkám, náměstím, mostům, Hradu...

Noci šelem

Cyril Collard

Tato autobiografická kniha popisuje život mladých lidí osmdesátých let v Paříži, jejich vzájemné vztahy (i sexuální) a nejistoty před virem HIV (= AIDS), kterým je nakažen i autor. Autor sám knihu zfilmoval a ve stejnojmenném filmu vytvořil hlavní roli. Krátce po dokončení filmu na AIDS zemřel.

Co já vím

Miloš Forman, Jan Novák

Život a dílo slavného česko-amerického filmového režiséra Miloše Formana. Popisuje zde svůj život v Čechách a Americe a okolnosti vzniku jednotlivých filmů (např. *Černý Petr*, *Lásky jedné plavovlásky*, *Hoří, má panenko*, *Přelet nad kukaččím hnízdem*, *Hair*, *Amadeus* aj.).

AIDS a my

Jiří Holub a kolektiv

Všechno, co je třeba vědět o této nemoci, její historii, jak ji předcházet, skutečné příběhy. Nepřilíh dobře napsané, ale asi není nic lepšího v češtině...

Tajná řeč těla

David Lewis

Odhaluje tajemství řeči těla v komunikaci mezi lidmi. Účinek pohledu, stisku ruky, co skrývají jednotlivé druhy postojů, jak být uvolněný...

Sedmička

Miloš Zapletal

Nové vydání příběhů vodní Sedmičky, klukovská dobrodružství na vodě a s oddílem vůbec.

Průvodce operní tvorbou

Anna Hostomská

Snad všechny opery ve světě vzniklé a uváděné. Seznamuje nás s jejich vznikem, dějem, autorem. Uvádí i data premiér. (Viz. oznamovatel knihovny na Korzu - rozhovor s autorkou z MS)

Odysseia

Převyprávění Homérova díla v doprovodu krásných barevných "obrazů".

Slavní vojevůdci

Stručné životopisy slavných vojáků, významné bitvy, historie a politika, bohaté ilustrace.

Tajemství přírody

velká rodinná encyklopedie

Chceš vědět zajímavosti a fakta o utváření Země? O atmosféře, bouřkách, sopkách, hledání potravy rostlin i živočichů, ptáčím letu, rozmnožování, útoku a obraně, životním prostředí zvířat, atd...

Rodinný lékař

domácí rádce

Ideální kniha k plnění bodů do zdravotnictví v NK. Nabízí bezprostřední a spolehlivou radu, jak jednat při běžných chorobách, potížích či úrazech.

Velké civilizace

Další nádherná, barevná kniha. Seznámí nás stručně s dějinami slavných dob a zemí. Egypt, Kréta, Aztékové, Řecko...

Rodinná encyklopedie zdraví

Abecední průvodce vysvětluje přes 5000 termínů, včetně příznaků a názvů chorob, léků a léčebných postupů. Tisíce obrázků, radost pro věděníchtivé...

Kabinety vzpomínek

Václav Chochola

Životní dílo tohoto fotografa s vlastními komentáři.

Škatulata, ... černé desky, hýbejte se! V knihovně je tolik práce! Seznam na oznamovateli!

Z Námořnické knížky

Petra

Mdloby a otravy

Otrávení a zemřelí. To jste asi už všichni někdy prožili. Ale jelikož otrávit vás může i něco jiného než nepříjemný člověk v tramvaji a mdloby na vás nemusí jít jenom ze zřetelší písemky, využijí tedy ještě dnes naposledy stránek Kurýra k tomu, aby jste se dozvěděli něco ze zdravotnictví.

Tak tedy. Člověk má hlad, něčeho se lekne, je mu příliš horko, nebo prostě nastane jakákoliv situace, při které nejde do mozku tolik krve, kolik ji potřebuje a dotyčný se sesune nebo skáčí jako prkno na zem.

Omdlelého položte na záda, mírně mu zvednete nohy, uvolníte mu šněrovačku, aby mohl dýchat, popřípadě mu navlhčíte čelo a spánky (navlhčíte, ne že ho polijete kýblem vody) a dáte mu čichnout něco ostře vonícího (voňavky, čpavku). Když nic z toho nepomůže, bude ošetřovaný spíš v bezvědomí než omdlelý, a proto zajistíte, aby mohl dýchat (stabilizovaná poloha) a zavoláte doktora.

Svitýplyn je používán v některých starých vařících (v současné době se používá v domácnostech zemní plyn, kterým se sice neotrávíte, ale zato při použití zvonku či škrtnutí zápalkou vybuchnete) a oxid uhelnatý vzniká při nedokonalém spalování v kamnech. Je o to nebezpečnější, že člověk otrávený oxidem uhelnatým vypadá jakoby báječně spal. Má růžové tvářičky, červené rty - a všechno to je způsobeno tím, že krev v něm při otravě nepřestane kolovat, pouze místo kyslíku rozvádí po celém těle oxid uhelnatý, takže dojde vlastně k udušení. V obojím případě by se měl zachránce chovat stejně. Otevřít okna, otráveného vytáhnout na vzduch, uvolnit mu oblečení, podle potřeby provést umělé dýchání, stabilizovanou polohu a zavolat lékaře.

Požitií jedovatého (jedovaté houby, rostliny, zkažený salám, stará konzerva, prášky) se projevuje průjemem, zvracením, křečemi v břiše, bezvědomím. Pokud víte, že dotyčný něco snědl, snažte se vyvolat zvracení, zajistit, aby se neudusil, pokud možno zjistit, čím se otrávil a co nejrychleji zavolat doktora.

Při poleptání nebo požití kyseliny nebo zásady se snažte o neutralizaci (nikoliv o zvracení). Neutralizovat můžete buď vodou (ale je ji třeba hodně moc) nebo slabým roztokem opačného - to znamená na kyselinu něco zásaditého (mléko nebo slabý roztok jedlé sody) a na zásadu něco kyselého (slabý roztok octa nebo citrónu). A zase volat koho? Správně - doktora, případně pohřební službu.

Expedice Persea '94

Five

Začal bych asi stručně povrchem. Krajina byla ucházející, sněhu byla spousta a jediné co byla trochu nuda, byla pořád rovina, a když už nějaké kopečky se ukázaly tak zdaleka ne takové prud'asy jako třeba v Krkonoších.

Skvělá se mi zdála legenda. Těžko říct jestli proto, že na minulých expedicích nebyly jednou z nejdůležitějších programových složek dne, nebo proto, že zrovna tuto legendu o mimozemšťanech a dinosaurech lidé tak prožívali. Jisté však je, že si s tím pan kapitán se svou pravou a levou rukou (Matěj a Fidlip) dali práci. Sice to bylo všechno lehce prokouknutelné, ale nikomu to kupodivu nevadilo.

Co psát o lidech? Vadi mi, že většina starších mluví nekonkrétně. A všichni ti co piší do KURYRA o nějaké oddílové akci nechváli a nekritizují konkrétní osoby. To já teď poruším a začnu psát snad poprvé v historii oddílu Perseus zápis, který bude určen těm, co budou mít zájem si ho přečíst a kterým budu mít já zájem dát ho přečíst, konečně otevřeně. Tim se člověk vyhne poukazování "na některé lidi" atd. Tak tedy: můžem, tedy spíše ženou expedice se stala Bane (Zuzana). Myslím, že ne neoprávněně. Na té totiž byl vidět obrovský pokrok který učinila v kontaktu s lidmi. To souvisí i s její neustálou zamlklostí, kterou právě na této výpravě porušila. Netroufám si však říct, že zrušila. Jestliže se po návratu do školy zase uzavře do sebe, tak snažení Brika, Václavy, Siwiho a Neboji se s ní trochu skamarádít a pomoci vylézt ze

své ulity, bylo k ničemu. A bude se tříštit o dnešní společnost, která ostýchavě lidi mezi sebe neláká. takže jestli se s Bane něco nestane, může kolotoč se točit periodicky.

Chudák Nebojí nevybalila ani bžky, protože hned od druhého dne byla nemocná! Nemocných bylo i více lidí, ale o těch si už nejsem jist, jestli to nebylo předstírané. Těba se z Perseáků stává líný oddíl (Čochtan, Jana, Tina...). Tak panuje v oddíle značná neupřímnost. Kdyby to slyšeli ti pochybní marodi, co o nich píš, tak by mě asi zadupali do země řečma. Já však myslím, že to není jen můj pocit.

Už dlouho jsem nebyl svěkem toho, že by si někdo tak pilně snažil plnit do Námořnický knížky jako Škodovka. Ten tam s nadšením dělal záznaky. Těba taková "stará páka" jako je Nebojí nebo lenoch Matyáš se dali strhnout a docela dost si plnili. Matyáš by se určitě ohradil proti lenochovi a to dokazuje tu neupřímnost. Ta, o které jsem již psal. Frodo mě podpořil, když jsem mu říkal (Matyášovi), že je lenoch. Jenže on nejen, že se hádá a všemožně se hájí, že to není pravda, ale taky si pravděpodobně sám sobě nepřizná, že by něco tak ošklivého mohl být. Buď je to tedy malá upřímnost vůči druhým nebo malá sebekritičnost. Buď jak buď, ani jedno není lichotivé a to není jen u Matyáše, ale někdy tak působí i Škodovka, Tina, Čochtan a v poslední době se tato nemoc vloudila i mezi kapitanátku. Ale vraťme se k našemu Favoritu. Skvělé (na to, že není zrovna nejdelší dobu v oddíle), zorganizoval běžecké závody, které pokud vím nebyly ani na programu a bez kterých by ani pořádná Expedice neměla svůj šmrnc. Pravda, pomáhal mu Zbyněk (ehm Kami), ale hlavní podíl měl Škodovka. Kami působil spíše komicky. No, jako i všude jinde. Zato mi však připadalo, že právě ti to dva byli strůjci všech pošťuchování, pranic a honění po chalupě, ke kterému se však přidali většinou Siwi s Matyášem. U Siwiho mě to trochu zklamalo, protože i on by už mohl pomáhat vytvářet atmosféru jaká byla třeba na Vánoce. Tedy, že se lidi snaží o sblížení se a hodně jsou vidět rozhovory mezi dvěma lidmi, někdy i ve skupince a nejsou na sebe hrubi. Brutality a hrubosti máme snad dost ze školy, tak proč je zavádět i na expedici nebo vůbec na nějaké oddílové akci? Právě v oddíle bychom se mohli naučit být na sebe alespoň lehce něžní.

Jenže chování mnoha lidí spíše prozrazovalo, že vůbec nejsou rádi, že mají kolem sebe lidi, kteří už nechtějí být takový, jakou zažíváme společnost denně ve třídě. Chovali se k sobě hodně agresivně a v jejich chování byla vidět značná nervozita. Proč? Asi necítíme radost z toho, že vůbec můžeme být mezi lidmi, kteří nechtějí být obyčejní. (Sředitko je výběrové pořadí). Taková atmosféra, kterou by si představovali starší lidi, tam asi nebyla, protože odjeli tři starší členové (Fidlip, Matěj a Lot) naší vědecké výpravy do Prahy učit se. Jenže pochybuji, že v plném počtu by se něco s nervózními svedlo.

Jinak nevím čím to, ale malý počet starších se mi zdá výhodný, protože se při takovém prostoru dokážu více uvolnit. Píšu: "nevím čím to", protože po Vánoce jsem se taky cítil hodně uvolněný a tam přece byli sami starší lidé. Jediné odůvodnění, co mne napadá, je sauna.

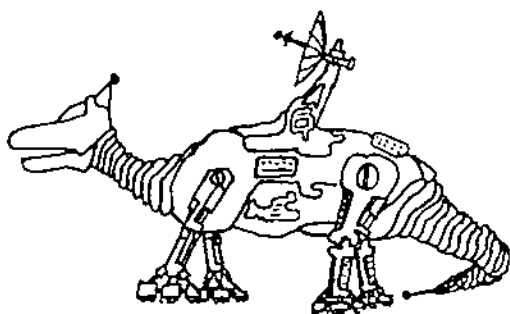
Na závěr Expedice se mi líbilo divadlo v bunkru, když se z dvou ufounů za polibek přeměnili Břik a Petra. Hezky poetické. Jako z pohádky vystřižené. To by také nemělo často chybět. Vždyť pohádky to jsou ty nejstereotypnější příběhy, jaké můžete slyšet. Vždy všechno skončí dobře. Vždy tam vystupuje král. A někdy i jiné osoby (Honza, princezna a drak).

Ale zpět: nevím, co nám Expedice přinesla, nebo s jakým cílem jsme tam plánovali jet. Zalyžovat si? To ne, moc jsme toho nenalyžovali. Zahrát si hry? Taky jsme moc nehráli. Popovídat si s ostatními? O to se tam většina nesnažila. Zbývá mi jen jediný závěr: hlavně, že jsme byli všichni spolu?

Convaška

Chtěla bych mluvit spíše za sebe nežli za Expedici. Nejela jsem tam se žádnými zvláštními plány. Jako vždy jsem se chtěla s někým blíže seznámit, někoho lépe poznat, s někým si popovídat atd. Myslím, že se mi Expedice v tomto směru docela podařila. Jak jistě víte, asi nejvíce jsem poznala Bane a Neboji. Jinak mi také přijde, že jsem o další kousek více zapadla do oddílu, že se mi v něčem přiblížil. Celkově si myslím, že se Expedice povedla a nelituji toho, že jsem tam jela.

Co si myslí kluci:

Dívka, která má úspěch

Štíhlé, neochlupené nohy, střední hýždě
Štíhlá, dlouhé prsty
175 cm (pro Siwiho 145 cm)
Nadřa pevná kulatá střední velikost
Hodně vystoupilá lící kost
Štíhlý krk
Obličej: velké, hnědé nebo modré oči, dlouhé řasy,
husté vlasy, nenamalovaná, nevelký nos,
nenalakované nehty, malé uši zcela zakryté vlasy,
vyholená v podpaždí

Ideální kluk pro dívku

Hezká postava, sebevědomý, veselý
Výřečný, něžný, romantický
Nesmí to být zapuclík
Nesmí být špindíra

Ideální dívka

Hezká, ne slepice, inteligentní
Musí používat hormonální antikoncepci
Dostatečně sexuálně aktivní
Obdivovat ho, ale neomezovat, nesmí být náladová
Vkusně oblečena

Tyto nespoutané výtvory fantazie vznikly během večera, věnovaného sexyklu. Nové možnosti se vám otevírají. Neváhejte!

Co si myslí dívky:

Muž, který má úspěch

Husté vlasy, čistá pleť
Čisté, rovné zuby
Usměvavý, oholený
Velké, jiskrné, zářivé oči
Spíš vyšší
Hrudník bez chlupů
Ne přehnaně svalnatý (ale aby bylo na co sáhnout)
Chlupaté (ale víc než Břík už ne) a vychozené nohy
Nehty na krátko
Žádná bábovka, nenavoněný, ale čistý

Ideální kluk

Tolerantní, inteligentní, sympatický vzhled
Jemný, romantický, smysl pro humor
Dívka musí cítit oporu
Žádný suchar

Ideální dívka pro kluky

Hezký vzhled
Kamarádský přístup, tajemná, veselá
Rozum, cit a inteligence
Osobnost, která se podřídí vyvolenému

T é m a : Zadarmo ani kuře nehrabe

Tereza

Je to poměrně dost těžké a rozsáhlé téma. Lze se na něj dívat z hlediska vztahů, pomoci, práce (povinnosti)... Závěr je však stejný. On člověk totiž nic nedělá zadarmo. Akorát množství potřeby odměny se stupňuje. Dám příklad: mám hodně práce, nestihám a musím ještě ke všemu dojet na nákup. Zeptám se tedy někoho nablízku: "Prosím tě, nepomohl bys mi s nákupem?" A reakce?

1/ Dobře, ale příště pomůžeš zase ty mě.

2/ A co za to?

3/ Nechám si zbytek peněz.

4/ Pomůžu ti.

Ale proč?

a/ Protože tě mám rád a chci si tě získat.

b/ Chci udělat dobrý skutek.

c/ Chci ti pomoci, mám z toho dobrý pocit, když vím, že jsem ti mohl pomoci.

I nejskromnější odměna je cenná (dobrý pocit).

Ja ti můžu pomoci a mám radost z toho, že jsem mohl a ty jsi zas rád, že pomohl někdo tobě.

Copak je to zadarmo?

Filipín o

I když si nedovedu příliš dobře představit jak kuře hrabe a téměř vůbec za co, přece jen mě toto pořekadlo osloví. Slýchám ho, je v něm něco hrubosti. Jako by mu bylo pevně dáno, že ho není možné říct s jiným tónem hlasu, než nepřijemným, hrubým, ziskuchtivým. Peníze. Zaplat', jinak nebudu hrabat. A tím to končí. Víc se jim nezabývám. Teď se tedy zkouším dostat mu pod kůži. Zjišťuji, že má pravdu, i když řečenou velice, velice stroze. A stručně. Jako by ji ani nemělo obsahovat. Myslím, že nic, co bychom dělali, neděláme zadarmo. Protože, nejen peníze platí mezi lidmi, nýbrž také radost a dobrý pocit a láska. Nebo také zklamání a poučení a zkušenost. Za vše co uděláme, dostane se nám odpovědi. Někdy bezprostředně od okolí, jindy potají od nás samých.

Myslím, že všem našim činům předchází reakce na skutek, který ji vyvolal. Předchází přesvědčení, chuť a...

Tatanka

Takové trochu provokující téma. Pokusit se zamyslet nad tím, za co my teda v tom oddíle vlastně hrabeme, snažíme se, přemáháme. Někteří z nás hrabou za body. Někteří touží po poznání, oblibě. Ale co ti ostatní? Tohle přece nemůže zahrnovat všechny.

Proč se člověk o něco snaží? Ideály kdesi v nedohlednu. Jde jen o to se jim alespoň nepatrně přiblížit. Ale proč? Co nás k tomu vede? Budu se mít v životě lépe, když se budu snažit přiblížit se ideálu lásky, krásy? Tomu nevěřím. Budu se v životě lépe orientovat a bude pro mne srozumitelnější, když se budu snažit dosáhnout moudrosti? Sakra proč já vlastně hrabu? Proč se sebou něco děláme? Proč se přemáháme? Spousta lidí mi říká co mám dělat, o co mám pokusit (otevřenost). Je to prý pro mě dobré. Já si myslím taky, ale proč? Je tu mnoho praktických hledisek, k čemu mi to pomůže, co se mi tím usnadní, ale to není myslím to, proč se člověk pokouší se zlepšovat. Někam dojít. Myslím, že každý člověk má v sobě ukrytu určitou touhu, touhu se zlepšovat, (zlepšovat je relativní pojem) někam postoupit a tato touha ho nutí překonat překážky, přemoci se. Ale zpátky k tomu původnímu. Za co tedy vlastně hrabeme? Hrabeme pro uspokojení. Zase by se mohla rozvinout nekonečná debata o tom jestli je to sobectví. Myslím si totiž, že něco člověk dělá záslužného, v čem se přemáhá, nedělá proto, aby dělal něco záslužného, ale uspokoje ho to a je to mimo jiné také záslužné. Nemá cenu se nad tím nějak pobuřovat. Důležitý je přece kladný výsledek. Pohnutky jsou vedlejší. Ono ale nakonec, proč mě to vlastně uspokojuje? Například se přemohu, někomu zavolám a někam ho pozvu. Bude to křeč, ale do určité míry mě to uspokojí. Proč? Něco jsem překonala. Být uspokojena z toho, že jsem se přemohla? Jsem uspokojena proto, že myslím, že přemáhání mě dostane někam dál. Dál kam? Dál k ideálům? Co jsou to ideály? Co je to dál? Je nějaké dál? Já myslím, že určitě ne. Ale zároveň stále úplně nevím. Hrabeme tedy pro uspokojení. Nebo pro co? Ráda si to nechám vysvětlit.

Proč by taky hrabalo

Matěj

Zadarmo prý ani kuře nehrabe. A jak je to s námi, pány všeho tvorstva, jak se hrdě nazýváme? Proč se vlastně pořád o něco snažíme, s něčím lopotíme, něco vymýšlíme? Je rozdíl mezi tím, kdo za svou práci pobírá astronomické sumy a tím, kdo dělá něco bez nároků na odměnu?

Myslím, že ne tak docela. Každý z nás si v životě vybuduje nějaký svůj "filosofický systém" kterak se smířit se světem. Na jeho vznik působí samozřejmě hodně faktorů, rozdělitelných na vrozené schopnosti a vliv okolí (výchova!). Tak člověk žije a vyvíjí se. Asi v pětadvaceti letech už je docela vyvinutý. A co tedy dělá? Žije dle své životní filosofie, ve které má ovšem skoro hlavní postavení jakýsi "žebříček hodnot". Nemusi být úplně jasný, konkrétní a stálý, ale něco takového tu určitě je. A z toho pak plyne i jednání toho člověka. Má-li někde na pomyslném žebříčku na prvním místě peníze a své pohodlí, hrabe za peníze. Má-li tam něco jiného, řekněme třeba, že je pro něj důležité činit dobro, bude činit dobro a odměnou mu bude možná dobrý pocit. Tedy pracuje zadarmo?

Myslím, že odměna není tak důležitá, jako spíš ona motivace, hodnotový žebříček. Její naplňování je snad ta odměna. Jistě by ovšem byla zajímavá otázka, kdeže se ty hodnoty berou? V člověku? Ve společnosti?

Bez podnětu nic neudělám

Lot

Abych cokoliv udělal nebo vytvořil (zahrabal), potřebuji určitý impuls. Chci se něco dozvědět, něčím se stát, musím tedy něco pro to udělat. Na někom mi záleží, proto se snažím pro něj něco udělat.

Myslím, že podnětů kolem nás je hodně. Hlavní je nestát na místě a snažit se něco udělat, něco vytvořit. K tomu je třeba potlačit lidské slabosti, jako je slabost, strach z nového a strach z vybočení ze zajetých kolejí.

O lenoších a poklesku lidí?

Five

Vzpomínám si, že když chodil do Persea Červánek, že jsme byli skvělá "dvojka". Tím nechci říct, že jsme byli dokonalá postava ve dvou osobách jménem Matěj Hejtmánek z Nerudovy ulice č. 33. To ne. Ten by takový nebyl asi nikdy. Jenom jsme se snažili být trochu aktivní a nezaostávat za ostatními staršími lidmi, kteří pro středisko dělali hodně. Konkrétně tedy: Když byla nějaká práce, snažili jsme se ji většinou zúčastnit a nenechávat to zbaběle na ostatních. Za tuto aktivitu jsme nedostávali žádnou věcnou odměnu. Spíše nás většinou někdo pochválil a to jsem se pak cítil jako v sedmém nebi. Důležité také bylo, že si o nás lidi vytvářeli lepší obrázek, než jsme doufali.

Mrzí mne, že takoví dnešní Perseáci nejsou. Konkrétně nebudu označovat. Ti, kteří se ukázali jako lenoši na expedici, tak pro ty to platí celý rok. Nevím, jestli nic nedělal jen proto, že jsou lenoši, nebo proto, že se jim za to ničeho nedostane. Oba důvody jsou trochu malicherné. Když by byli líní, tak potom by se sebou měli začít něco dělat, chtěli-li se vůbec té lenory někdy zbavit. A začít by mohli s nějakou prací.

Krásným příkladem lenochů je černá deska. Vy, kteří chcete konkrétní jména lenochů, se běžte podívat na černou desku. Najdou se tam i takoví, kteří si černou desku neodpracovali od října.

Taky je škoda, že nejsou k sobě lidé nároční. Kdyby byli, tak by se i přinutili být aktivnější. Dokud však budou k sobě nenároční, tak z nich nepřestanou být lenoši jedna radost. Jenže oni si buď toto neuvědomují, nebo se řídí heslem "zadarmo ani kuře nehraje". Takže jedině kdyby za práci nebo cokoliv jiného, co by ovšem dělali dobrovolně, něco dostali, tak by pak teprve byli aktivnější. Jestliže se tímto někdo řídí, tak se dá určitě lehce zargumentovat, protože to nejceennější, co se dá v oddíle dát člověku za jeho aktivitu, je pochvala. Být aktivní přináší pro člověka i jiný užitek: může se třeba při nějaké práci toho spoustu naučit, což by se mu v budoucnu mohlo hodit. Nebo může při nějaké fyzicky náročnější práci zesílit. A to se bude na táboře hodit víc než cokoliv jiného.

Závěrem zbývá asi říct, že ono heslo s kuřetem není právě lichotivé, když se bere tak, jak ho berou dnešní Perseáci. Už delší dobu jsem nezažil, že by byl někdo výrazně přispěl třeba ke zvelebení klubovny. A už vůbec ne dobrovolně nebo sám od sebe.

Děkuji všem, že nepodlehli tomuto známému heslu o kuřeti (i když chudáci zvířata - člověk jim stále připisuje své vlastnosti a oni za nic nemohou) a přispěli svou trochou do mlýna. Příští téma bude neméně obtížné: Co se mi líbí a nelíbí na oddíle? A to nejen obecně, ale i na konkrétním oddíle, do kterého chodíš (tedy na Perseu).

Willy Petricki:

Světlo v pralesi Tři tečky ze strany 10

Magi

Život a dílo Alberta Schweitzera

Knižka vypráví o člověku, který má velký sen pomoci Africe. A tak člověk, který se věnuje hudbě a teologii, začíná studovat na lékařské fakultě.

Lékařskou fakultu dodělal a začíná shánět peníze na léky a jiné lékařské potřeby na cestu. Odjíždí spolu s manželkou do Afriky s pevným cílem postavit v Lambaréne nemocnici.

V Africe ho potkává mnoho zkoušek – první světová válka, narození dcery Renaty, manželčina smrt, ale i přes tyto zkoušky svůj úmysl dodrží a nemocnici postaví. Nebudu tady popisovat obsah knihy, tu si můžete přečíst sami.

Především se mi na této knížce líbí nejen vylíčený život afrických domorodců, ale i to, že knížka vlastně říká, že člověk by neměl utíkat před svými sny, ale měl by je snažit se uskutečňovat, což se A. Schweitzerovi povedlo.

"Evropanům, kteří se poprvé ocitli v pralesích Afriky, se zdánlivě etapa cesty jevila jako fantastický přechod ze známého světa do cizího, neznámého, podivného a téměř neskutečného."

Jako ze života

Matěj

Občas se mi stává, že čtu knihu, vidím film nebo třeba divadlo, a jsem tím unešen, aniž bych hned přesně dokázal říci proč. Pak no to přijdu: bylo to jako ze života, věrné, rozporuplné, lidské.

Jako ze života je také postava hlavního hrdiny knihy Grahama Greena "Honorární konzul" doktor Plarr. Je to typický Greenův hrdina, se zvláštním, zdánlivě trochu lhostejným, přístupem k životu, a

Filipino

... Stále se poslední dobou v duchu vracím k jedné knize, kterou jsem četl. Vim, že se budu asi mírně opakovat, jako bych nečetl nic jiného, ale byla od Saroyana. Dobrodružství Wesleye Jacksona. Našel jsem si v ní, myslím, jedno velké poselství. Je to kniha, řekl bych, plná lásky, právě v rozporu s dobou, ve které se odehrává, tedy za války.

Poslední dobou se více a více přesvědčuji o tom, že všemu, co člověk dělá, měla by předcházet právě láska nebo cesta za ní. Aby to dělal dobře, s chutí, s radostí. Aby hledal lásku ke všemu a ke všem. Aby uměl být šťastný a vyrovnaný, spravedlivý a dobrý. K tomu potřebuje lásku. Neustále ji hledat, o ní se přesvědčovat, a okolo sebe ji rozdávat.

Láska bych řekl je dar, neocenitelná schopnost, se kterou se musíme naučit zacházet.

"...Jednoho dne jsem dostal dopis od táty.

Právě jsem uprostřed noci vstal z postele, psal, poněvadž jsem si vzpomněl, co jsem ti slíbil věci, až na to přijde vhodná chvíle a na co jsem si v Ohiu nemohl vzpomenout. Tady je: Není pravdy, není krásy, není spravedlnosti, není nebe ani Boha, nepochází-li to všechno z lásky. Teď zas jdu spát..."

Tímto vám samozřejmě i knihu doporučuji. Je v knihovně.

navíc velice sympatický. A děj je, jak je tomu u Greena zvykem, také velice inteligentní.

Odehrává se v malém městečku v Jižní Americe... Ale to není tak důležité. Důležité pro mě je, možná máte také tu zkušenost, právě ta neobyčejná životnost a lidskost hlavní postavy. Taková postava totiž ovlivní nejvíce. Ukáže-li mi někdo život z nějakého pohledu a vypadá-li to navíc věrohodně, mnohem snáze to akceptuji...

To jsem ale malinko odbočil, zkrátka bych chtěl doporučit všem starším členům se zálibou v literatuře, aby si tu knihu přečetli.

Kniha o životě a smrti

Rhea

Tato kniha je opravdu o životě a smrti. O životě závratně slavného lékaře, který nedbá na jakékoliv nebezpečí smrti a léčí - lidi zasažené cholerou, záškrt, tuberkulózou, vzteklinou, ale i lidi zasažené nudou plynoucí z bohatství, kteří chtějí alespoň pro zábavu nějakou nemoc mít, a také léčí psy a opice a ptáky. O životě vzdělaného člověka, jehož životním cílem je postavit si vlastníma rukama podle vlastní představy vilu na ostrově Capri a tam žít mezi negramotnými, ale veselými, čistými, prostými, živoucími, hodnými, laskavými, prostě pro něj nejlepšími lidmi.

O životě člověka, který, i když vzrůstem a věkem by měl být dospělý, je stále dítětem, protože jinak by nemohl vidět skřítky starající se o klidný spánek dětí a o bezpečnost lidí a zvířat. O životě člověka, kterého jeho matka nekojila, ale kojná mu pověsila na krk vlčí dráp a nakapala mu do mléka několik

kapek havraní krve, který se v mládí dotkl lebky a který slyšel v lesích cinkat rolničky na krku bílých sobů patřících huldrám. Byl společen s huldrami a byl ranhojič.

Je to kniha o životě.

A o smrti, s kterou se setkával při svém povolání na každém kroku. Nejprve stávala vítězoslavně na jednom konci postele a on bezmocně na druhém, a nijak zvlášť ji nevnímali. Pak si na ni ale zvykl a stále víc si ji přál porozumět. Viděl, jak v Neapoli kosí tisíce životů denně, jak v Messině během jedné minuty pohřbila více než sto tisíc mužů, žen a dětí pod hroty cítilů se domy, jak vyhladila elitu celé armády. Celá léta měl možnost být svědkem boje mezi životem a smrtí a něčemu se postupně o obou těchto protivnicích naučil... Kniha je také o jeho smrti. O smrti, které předchází poslední soud složen z mučedníků, světců, poustevníků, proroků, apoštolů, církevních otců, papežů a kardinálů. Všichni přisní a neuprosní.

A pak: "Byl jsem mrtev - a nevěděl jsem o tom."

Kniha je o životě a smrti.

Nezdá se vám někdy, že

se to nějak zvrtilo? V řekách teče jedovatá voda, ve vzduchu se vznášejí zákeřné plyny a čekají, až se nadechneme, země je kontaminovaná vším možným, kriminalita a haldy odpadů rostou, v Evropě se válčí... Jestli ano, určitě jste si už někdy položili otázku, proč to tak je. I já. Zkusme se tedy podívat do své historie - jen vás předem upozorňuji, že nejsem odborník a také všechny myšlenky tady samozřejmě nepocházejí ode mne.

Začneme na východě ve starověku. Jak vypadali tehdejší obyvatelé? Nevíme o tom moc, ale ti moudří, co po nich zbylo něco napsaného, zabývali se zřejmě převážně meditováním o nesmrtelné lidské duši a bidném prohnilem těle. Člověk byl tenkrát středem zájmu a činnosti a indiští filosofové a mniši a osvícenci vymysleli spoustu způsobů, jak si zajistit místo v nebi, splynout s věčným a spoustu jiných zajímavých věcí. Uchovaly se dodnes.

Dálný východ je ale trochu daleko. Co bylo v Evropě, v Řecku a později v Římě? Opět toho nevíme moc, ale jasně z toho vyplývá, že Řeky duše zas tak nezajímá. Jejich bohové byli spíše požívační než oduševnělí a filosofové si lámali hlavu, jak vznikl svět, z čeho je složen a zda se dá popsat čísly. V centru jejich zájmu byla příroda, však také spousta fyzikálních a matematických teorií máme už od nich. Ale protože Řekové uznávali nejvíc abstraktní vědu a nechtěli experimentovat a vůbec zabývat se věcmi hmotnými (byli to aristokraté), věda zůstala na počátku. Výjimkou byl snad Sokratés a někteří další po něm, kteří se zabývali věcmi lidskými a morálkou.

Marně, protože upadala, a tak přišla idea křesťanství, hezká, naivní, brzy zneužitá. Ale do centra zájmu se dostal Bůh, příroda je ostatně jen jeho dílem. Za základ tehdejšího hlavního učení - scholastiky však byl vzat Aristotelův poněkud pochybený výklad některých přírodních jevů, takže už v renesanci se kapacity začaly obracet od

svazující scholastiky zpět k přírodě, chápaly ji jako živý organismus, měly ji rády a snažily se s ní žít v souladu.

Později se ale zdálo, že příroda je spíš stroj a lidé se snažili poznat mechanismy tu pracující a přinutit je, aby jim sloužily. To bylo to nejdůležitější a je i dnes. Povedlo se, lidé vytvořili nástroje, kterými se mohou v pár minutách zničit. Ale co morálka, lidská duše? Milý pane Sókrate, zůstal jste spolu s

čínskými, indickými, tibetskými a vůbec východními mysliteli maličko stranou. Lidé se snaží rozumět přírodě, ale neorientují se sami v sobě. Snd proto ten úpadek...? A co bude dál, co přijde nového? Nevím. I ta historie se dá vykládat tisíci způsoby, ten můj je hodně zjednodušující. Ale snažme se tedy alespoň nějak kompenzovat tu diktaturu přírodních věd, přemýšlejme také o věcech lidských...

Matěj

Milá Tatanko,

v minulém čísle KURÝRA píšeš o svém názoru na Gemini. Zdá se mi být velice zajímavý a hlavně rozporuplný. Chtěl bych teď napsat něco o mém názoru na středisko a také o mém názoru na ty rozporuplné věci, o kterých píšeš.

Takže začnu trochu zešíroka: myslím, že člověk ve středisku prochází několika fázemi. Ta první obvykle začíná jeho příchodem a končí tak v sedmé až osmé třídě. Na takového člověka jsou ve středisku kladeny jen jakési "základní nároky", jako například aby chodil na schůzky, neoslovoval své kamarády "vole" a tak podobně.

V určitém věku se ale člověk stává "starším členem". Tu se po něm začíná chtít, aby se zapojoval do vedení oddílu, přemýšlel atp. Takový člověk také většinou začíná objevovat nové obzory, věci ve světě, lásky a navíc, jak se shodují všichni přední laikové v oboru, je i poněkud citlivější, než v jiných obdobích. Myslím, že někdy může být docela těžké se s tím vším srovnat. Někdy se zdá být něco dobré a je to posléze vyvráceno jako špatné, jindy zas cos špatného ukáže se být plánovaně provedené za účelem nějakého cíle za obzorem.

No, ale to se snad ještě docela dá snést. Horší situace může nastat, přijde-li člověk do oddílu již jako "starší člen". Vyrostl v nějakých podmínkách, 14 let byl nějak vychováván a teď najednou to středisko... Třeba chce něco úplně jiného, vypadá to i jako dobré... Ale to předtím přece také nebylo špatné... Co si vybrat? Tato situace může dopadnout různě. Může vést k bezmeznému nadšení pro středisko, hlubokým depresím a vnitřním rozporům, nebo snad i k odchodu.

Řekl bych Tatanko, že jsi nejbliž prostřednímu stádiu, ale myslím, že je to stav přechodný. Protože třetí fázi pobytu ve středisku je myslím částečné vystřízlivění ze všeho a hledání svého místa a své pravdy. A myslím, že to je na každém a středisko v tom nikterak nezabraňuje. Naopak, mělo by to spíše podporovat a snad i podporuje.

No, nevím, jestli je teď z toho, co jsem tu napsal, přesně znát, co jsem chtěl říci, ale je to asi toto: ve středisku je místo pro každého, kdo má zájem o společnou věc (tj. asi hlavně výchova v našem pojetí) a dokáže si své místo obhájit - slovy, činy, či jen sám sebou.

Matěj

Kolik je na
světě věcí

Kolik je na světě očí
Kolik je na světě snů
Kolik se koleček točí
Kolik je nocí a dnů

Kolik je na světě moří
Kolik je na světě řek
Kolik je smutků a hoří
Kolik je rozlítých mlék

Kolik je na světě poupat
Kolik je na světě knih
Kolik je jezevčích doupat
Kolik je jezevců v nich

Kolik je na světě školek
Kolik je na světě škol
Kolik je kluků a holek
Kolik je šlapacích kol

Toho i toho je mnoho
Toho i toho je moc
Jediné slunce je jedno
A to když zajde - je noc

